

— Πέριμενε, εἶπεν ἡ Ἰωάννα, κρατή-
σακά τὸν σύζυγόν της, νομίζω ὅτι μὰς
καλεῖ.

Τῷ ὄντι, ὁ ἄγνωστος, ἀφ' οὗ προσέδρασε
τὸν ἵππον τοῦ εἰς ἐν δένδρον, εἰσῆλθεν εἰς
τὸ δάσος, κράζων·

— Αἶ, εὐγενῆ μου! αἶ, εὐπατρίδα μου,
μὴ φεύγετε, μὲν, χίλιοι διαβόλοι! σὰς
φέρω καὶ τὸ ὅπου ἐχάσατε.

— Τί λέγει; ἠρώτησεν ἡ κόρη.

— Ὅτι καὶ ἐχάσαμεν, ἀπεκρίθη ὁ
Σαῖν-Λύκ.

— Αἶ, κύριε, ἐξηκολούθησεν ὁ ἄγνω-
στος, μικρὲς κύριε, ἐλησμονήσατε τὸ βρα-
χιόλιόν σας εἰς τὸ ξενοδοχεῖον τῆς Κουρ-
βίλλης. Τί διαβόλοι! γυναικεῖα εἰκὼν δὲν
λησμονεῖται τοιουτοτρόπως, μάλιστα ἡ
εἰκὼν τῆς σεδαστῆς κυρίας Κοσσέ. Χάριν
πρὸς αὐτὴν τὴν ἀγαπητὴν μητέρα· μὴ
με ἀναγκάζετε νὰ τρέχω τόσον.

— Καλέ, γνωρίζω αὐτὴν τὴν φωνήν!
ἀνέκραξεν ὁ Σαῖν-Λύκ.

— Ἄλλως, ὁμιλεῖ περὶ τῆς μητρός μου.

— Ἐχάσατε πραγματικῶς τὸ βραχιό-
λιόν σας, φίλη μου;

— Ναί· μόνον σήμερον τὸ πρωὶ τὸ ἀν-
τελήφθην· ἀλλὰ δὲν ἠδυνάμην νὰ ἐνθυ-
μηθῶ πού εἶχον ἀφήσει αὐτό.

— Εἶναι ὁ Βουσύ, ἀνεφώνησεν αἶφνης
ὁ Σαῖν-Λύκ.

— Ὁ κόμης Βουσύ, ἐπανελάβε συγκε-
κινήμενη ἡ Ἰωάννα, ὁ φίλος μας;

— Ὁ φίλος μας βεβαίως, εἶπεν ὁ Σαῖν-
Λύκ, σπεύδων πρὸς τὸν εὐπατρίδην μετ'
ἱσῆς προθυμίας μετ' ὅσης ἀπέφευγεν αὐτὸν
πρότερον.

— Ὁ Σαῖν-Λύκ! Λοιπόν, δὲν ἐπλα-
νήθην, εἶπεν ὁ Βουσύ, ὅστις, δι' ἐνὸς ἄλ-
ματος, εἶχεν εὐρεθῆ μεταξύ τῶν δύο συ-
ζύγων.

— Καλὴν ἡμέραν, κυρία, ἐξηκολούθη-
σεν, ἐνῶ ἐγέλα ἀπὸ καρδίας, προσφέρων
πρὸς τὴν κόμησσαν τὸ παρ' αὐτῆς εἰς τὸ
ξενοδοχεῖον τῆς Κουρβίλλης λησμονηθὲν
βραχιόλιον.

— Μήπως ἔρχεσθε νὰ μὰς συλλάβητε
ἐξ ὀνόματος τοῦ βασιλέως, κύριε Βουσύ;
εἶπεν ἡ Ἰωάννα μειδιῶσα.

— Ὁχι, μὰ τὴν πίστιν μου, ὅχι· δὲν
εἶμαι ἐκ τῶν θερμῶν φίλων τοῦ βασιλέως,
ὥστε νὰ μοι ἀναθέσῃ τὴν ἐκπλήρωσιν τοι-
αύτης ἐμπιστευτικῆς ἐντολῆς. Ὁχι, εὖρον
τὸ βραχιόλιον ὑμῶν εἰς τὸ ξενοδοχεῖον
τῆς Κουρβίλλης, ἐξ οὗ ἐνόησα, ὅτι εἶχετε
διέλθει ἐκεῖθεν. Ἐκέντησα, λοιπόν, τὸν
ἵππον μου καὶ κατεδίωξα ὑμᾶς ἄκων.
Σύγγνωτέ μοι.

— Ὡστε, εἶπεν ὁ Σαῖν-Λύκ, κατεχό-
μενος εἰσέτι ὑπὸ τινος ὑπονοίας, μόνη ἡ
τύχη ἔφερεν ὑμᾶς ἐπὶ τῆς ὁδοῦ ἡμῶν.

— Ἡ τύχη· ἀφ' οὗ δ' ἀπήντησα ὑμᾶς,
θὰ εἴπω ἡ Πρόνοια.

Μετὰ τοὺς λόγους τούτους, ἐξηφανίσθη
καὶ ἡ ἀπωτάτη ὑπόνοια ἐκ τοῦ πνεύματος
τοῦ Σαῖν-Λύκ ἐνώπιον τοῦ διαγούου ὁ-
φθαλμοῦ καὶ τοῦ εἰλικρινοῦς μειδιήματος
τοῦ ὁρατοῦ εὐπατρίδου.

— Λοιπόν, εὐρίσκεσθε εἰς ὁδοπορίαν;
εἶπεν ἡ Ἰωάννα.

— Ὁδοπορῶ, ἀπεκρίθη ὁ Βουσύ, ἰπ-
πεύσας.

— Ἄλλ' ὅχι ὡς ἡμεῖς.

— Ὁχι, δυστυχῶς.

— Οὐχὶ ἐνεκα δυσμενείας, ἐννοῶ.

— Σχεδόν.

— Καὶ ὑπάγετε;

— Πρὸς τὴν Ἀγγέστην. Καὶ ὑμεῖς;

— Πρὸς τὰ ἐκεῖ.

— Ναί, ἐννοῶ, τὸ Βρισάκ κεῖται εἰς
ἀπόστασιν δεκάδος λευγῶν ἐντεύθεν, με-
ταξὺ Ἀγγέστης καὶ Σωμύρ, ἐπομένως με-
ταβαίνετε νὰ καταφύγητε εἰς τὸν πατρι-
κὸν πύργον, ὡς τὰς καταδιωκομένας περι-
στεράς· ἀξιόλογα! θὰ ἐξήλευσεν τὴν εὐ-
τυχίαν σας, ἐὰν μὴ ἡ ζηλοτυπία ἦτο
δυσειδὲς ἐλάττωμα.

— Αἶ! κύριε Βουσύ, εἶπεν ἡ Ἰωάννα
μετὰ βλέμματος ἐμπλέου ἐγνωμοσύνης,
νυμφεύθητε καὶ θὰ εἰσθε ἐπίσης ὡς ἡμεῖς
εὐτυχῆς· σὰς ὁμνῶ ὅτι ἡ εὐτυχία εἶναι
εὐχερὲς ἀπόκτημα, ὅταν ὑπάρχῃ ἀμοι-
βαία ἀγάπη.

Προσέβλεψε δὲ τὸν Σαῖν-Λύκ, μειδιῶσα
ὡσεὶ ἐπιμαρτυρομένη αὐτόν.

— Κυρία, εἶπεν ὁ Σαῖν-Λύκ, δυσπιστῶ
πρὸς τὰς τοιαύτας εὐτυχίας· δὲν ἔχει ὅλος
ὁ κόσμος τὴν τύχην νὰ νυμφευθῇ ὡς ὑ-
μεῖς, ἐγκρίσει τοῦ βασιλέως.

— Αἶ καλὰ, ὑμεῖς ὁ τοῖς πᾶσιν ἀγα-
πητός!

— Ὅτε ἀγαπᾶται τις ὑπὸ πάντων,
κυρία, εἶπεν ὁ Βουσύ, εἶναι τὸ αὐτὸ ὡς νὰ
μὴ ἀγαπᾶται παρ' οὐδενός.

— Λοιπόν, εἶπεν ἡ Ἰωάννα, ρίψα
βλέμμα συνεννοήσεως πρὸς τὸν σύζυγόν
της, ἄφετε ἐμὲ νὰ σὰς νυμφεύσω τοιου-
τοτρόπως, πρῶτον μὲν θὰ καθησυχάσω
πολλοὶ ζηλοτύποι σύζυγοι, τοὺς ὁποίους
γνωρίζω, ἔπειτα σὰς ὑπόσχομαι τὴν εὐ-
τυχίαν, τῆς ὁποίας τὴν ὑπαρξίν ἀρνεῖσθε.

— Δὲν ἀρνοῦμαι ὅτι ἡ εὐτυχία ὑπάρ-
χει, εἶπε μετὰ στεναγμοῦ ὁ Βουσύ, ἀλλὰ
μόνον ἀρνοῦμαι, ὅτι ὑπάρχει δι' ἐμέ.

— Θέλετε νὰ σὰς νυμφεύσω; ἐπανελά-
βεν ἡ κυρία Σαῖν-Λύκ.

— Ἐὰν θὰ με νυμφεύσητε κατὰ τὴν
ὑμετέραν ἀρέσκειαν, ὅχι· ἐὰν ὅμως μὲ νυμ-
φεύσητε κατὰ τὴν ἐμήν, ναί.

— Ὁμιλεῖτε ὡς τις ἀποφασισμένος νὰ
μεινῇ ἄγαμος.

— Ἰσως.

— Λοιπόν, ἐρᾶσθε γυναικός, τὴν ὁ-
ποίαν δὲν δύνασθε νὰ νυμφευθῆτε;

— Κόμη, πρὸς χάριν, εἶπεν ὁ Βουσύ,
παρακλέσατε τὴν κυρίαν Σαῖν-Λύκ νὰ
μὴ βυθίζῃ μυρία ἐγχειρίδια εἰς τὴν καρ-
δίαν μου.

— Αἶ! προσοχῇ, Βουσύ, διότι θὰ με
κάμετε νὰ πιστεύσω, ὅτι ἐρωτεύεσθε τὴν
σύζυγόν μου.

— Ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει, θὰ ὁμολο-
γήσητε, ὅτι εἶμαι ἐραστὴς πλήρης ἀβρό-
τητος καὶ ὅτι ἀδίκως οἱ σύζυγοι θὰ μ'
ἐζηλοτύπου.

— Αἶ! εἶναι ἀληθές, εἶπεν ὁ Σαῖν-
Λύκ, ἐνθυμούμενος, ὅτι ὁ Βουσύ εἶχεν ὁ-
δηγήσει παρ' αὐτῷ τὴν σύζυγόν του εἰς
τὸ Λοῦδρον. Ἀδιάφορον ὅμως, ὁμολογῇ-

σατε ὅτι συνελήφθη πού ἡ καρδιά σας.

— Τὸ ὁμολογῶ, εἶπεν ὁ Βουσύ.

— Ἐξ ἑωτος ἢ ἐξ ἰδιοτροπίας; ἠρώ-
τησεν ἡ Ἰωάννα.

— Ὑπὸ παθους, κυρία.

— Θὰ σὰς θεραπεύσω.

— Δὲν τὸ πιστεύω.

— Θὰ σὰς νυμφεύσω.

— Ἀμφιβάλλω.

— Καὶ θὰ καταστήσω ὑμᾶς εὐτυχῇ ὡς
ἀξίζετε.

— Οἱμοι! μόνη εὐτυχία νῦν εἶναι νὰ
εἶμαι δυστυχῆς.

— Σὰς εἰδοποιῶ, ὅτι εἶμαι πολὺ ἐπί-
μονος, εἶπεν ἡ Ἰωάννα.

— Καὶ ἐγώ; εἶπεν ὁ Βουσύ.

— Κόμη, θὰ ἐνδώτητε.

— Ἀκούσατέ μου, κυρία, εἶπεν ὁ νέος·
ἂς ὁδοιπορήσωμεν ὡς καλοὶ φίλοι· κατὰ
πρῶτον ἂς ἐξέλθωμεν τοῦ ἀμώδους τού-
του ἐδάφους, ἐν ἀγαπᾶτε, καὶ ἔπειτα ἂς
φθάσωμεν εἰς ἐκεῖνο τὸ μικρὸν χωρίον ἐκεῖ
κάτω, ἵνα διανυκτερεύσωμεν.

— Εἰς ἐκεῖνο ἢ εἰς ἄλλο.

[Ἐπὶ αὐτῇ συνέχεται].

Δμλ.

ΕΡΗΜΙΤΟΥ ΕΞΟΜΟΛΟΓΗΣΙΣ

ΔΙΗΓΗΜΑ

Α'

Ἀκολουθῶν τις τὴν μεσημβρινοδυτικὴν
ὁχθὴν τοῦ καλλιρρόου καὶ ῥομαντικοῦ πο-
ταμοῦ τῆς Ἀρκαδίας Λουσιίου, σχόντος
τὸ ὄνομα ἐκ τοῦ ὅτι ὁ Ζεὺς, ἅμα τεχθεὶς,
ἐλούσθη ἐν αὐτῷ, δῶρον ἀπὸ τῆς κωμο-
πόλεως Δημητζίανης, διὰ μέσου βράχων
ἀπορρώγων καὶ δασῶν ἀγρίων μὴ διασχι-
ζομένων ἢ ὑπὸ στενῶν, ἐλικοειδῶν καὶ δυσ-
βάτων ἀτραπῶν, θέλει εὐρεθῆ πρὸ τῶν ἐ-
ρειπίων διατελειμένης Μονῆς.

Ἀναπαυομένη καὶ αὕτη ἐπὶ τῶν ἐρει-
πίων της ὡς πάντα τὰ ἱστορικὰ κεκτη-
μένα μνημεῖα μετὰ αἰῶνων ζωὴν, δείκνυσιν,
μ' ὅλην της τὴν ἐρήμωσιν, τὸ παρελθὸν με-
γαλεῖόν της.

Ἐντὸς τῶν εὐρυχωρῶν αὐτῆς κελλίων,
ἐνθα ἀπὸ πολλοῦ ἔπαυσεν ἀκουομένη ἡ
ἡ ἀνθρωπίνῃ φωνῇ, ἔχουσι φωλεὰς αἱ ἀ-
ηδεῖς νυκτερίδες καὶ αἱ σαύραι. Τῶν κρη-
μνισμένων ἐστιατορίων της τὰ ἐξωγραφι-
μένα τοιχώματα ἐφθάρησαν ὑπὸ τοῦ χρό-
νου καὶ ἀμορφαῖα ἀπεικονίσματα ὑφί-
στανται ἐτι, θλιβεράς προξενούντα σκέψεις.
Μόνον ἀπαξ ἢ δις κατ' ἔτος, ἡ ἐτι σωζο-
μένη ἐκκλησίᾳ ἀνοίγεται καὶ τελεῖται τις
πανηγυρὶς· καθ' ἅπαντα τὸν ἄλλον χρόνον
βασιλεύει ἡ ἐρημία.

Τὸ ἀπόκεντρον τοῦ μέρους, ἡ ἀγρία ἅμα
καὶ ἀπότομος, τοποθεσία ἡ περικαλύπτο-
μένη ὑπὸ πέπλου δεισιδαιμονίας, κωλύουσι
τὴν σύγχασιν καὶ παρέχουσιν ὕλην διηγή-
σεων εἰς τοὺς ὑπερβολικοὺς καὶ τοὺς εὐφαν-
τάστους. Ἐκεῖ τῶν δαιμόνων αἱ φωλεαί,
ἐντὸς βόθρων ἀπυθμένων ἐσχηματισμένων
ὑπὸ τοῦ χρόνου, ἐντὸς τῶν ὁποίων ἀκού-
ονται καταχθόνιοι κρότοι, ἐκεῖ τῶν Νη-

ρηίδων τὰ ἀπρόσιτα ἄντρα ἀντηχοῦντα μυστηριώδεις συνκυλίας, ἐκεῖ, τέλος, τῶν φαντασμάτων αἱ κατοικίαι ἐστήθησαν ὑπὸ τῶν ἥττον ἀνεπτυγμένων περιοίκων. Πέτραι ριπτόμεναι οὐρανόνθεν εἰς τὸ μέρος τοῦτο, κατὰ τὸ λέγειν τῶν ἰδόντων, πλήττουσι, χωρὶς νὰ προξενῶσι βλάβην, ἐνθ' ἐξ ἐτέρου πίπτουσαι ἐπὶ τοῦ ἐδάφους συντρίβονται εἰς μυρία τεμάχια τέλος ἄλλοι, κατὰ τὸ μᾶλλον καὶ ἥττον πιστεύοι, θούλλοι λέγονται περὶ τοῦ μέρους ἐν ᾧ εὐρίσκονται τὰ ἐρείπια τῆς μνησῆς, οὓς αἱ μάμμαι διηγοῦνται εἰς τοὺς ἐκπλήκτους ἐγγόνους των κατὰ τὰς μακρὰς νύκτας τοῦ χειμῶνος.

Καὶ ὅμως ὁ εἰδὼς τὴν ἱστορίαν τῆς μνησῆς τοῦ Φιλοσόφου — οὕτως ὀνομάζεται ἡ μονή — δὲν δύναται παρὰ νὰ λυπηθῇ διὰ τὴν ἐρήμωσιν τῆς. Ἰδρυθεῖσα κατὰ τοὺς πρώτους τοῦ χριστιανισμοῦ αἰῶνας, καθ' οὓς οἱ μύσται τῆς θρησκείας, τῆς ἐλευθερίας καὶ τῆς ἰσότητος ἐτέλουν τὰ ἱερά των μυστήρια κρύφα ἢ ἐντὸς κηρυκῶν ὑγρῶν ἢ ἐντὸς τῶν κοιλωμάτων ἀποκορήμων βράχων, ἐχρησίμευσεν ὡς καταφύγιον κατὰ τοὺς χαλεποὺς χρόνους τῆς δουλείας καὶ κατὰ τὸν ἀγῶνα τοῦ 1821, περιθλάσασα εἰς τοὺς κόλπους τῆς ἀνθρώπων, οὓς ἡ ἑσπέρη τοῦ Ἰμβριῆ κατεδίωξεν, ἐξεπάρτισε καὶ κατέστρεψε.

Ἦτο καὶ αὕτη εἰς τῶν παραγόντων τῆς δόξης τῆς Γόρτυνος, μετὰ τοῦ σχολείου τῆς Δημοτηρίας καὶ τῆς πυρίτιδος, καὶ ἐντὸς τῶν τειχῶν αὐτῆς οἱ Κύριλλοι, οἱ Γρηγόριοι καὶ οἱ Γερμανοὶ ὠνειροπόλησαν τῆς Πατρίδος τὴν ἀνάστασιν.

Ἀφ' οὗτο ὅμως τοὺς αἰματηροὺς τῶν πατέρων ἡμῶν ἀγῶνας ἔσπεφεν ἡ ἐπιτυχία καὶ ὡς δῶρον περιλαμπρὸς ἐδόθη ἡμῖν ἡ Ἐλευθερία, ἡ λήθη καὶ ἡ ἀχαριστία ἐπὶ νηεκτον τὴν διάλυσιν τῆς, καὶ ἡ διάλυσίς τῆς ἔσχεν ὡς ἄμεσον καὶ ἀφευκτον ἀποτέλεσμα τὴν ἐρήμωσιν.

Ἐνίοτε ὅμως ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν μοναχοὶ τινες ἐκ τῶν περὶ μνησῆς, εἴτε ἀλλοχόθεν, ἤρχοντο καὶ διέμενον ἐπὶ τινὰ χρόνον ἐν αὐτῇ, ἀλλ' ἡ δυσχέρεια τῆς εὐρέσεως τροφῆς, ἡ μόνωσις καὶ ἡ ἀγριότης τοῦ τόπου ἀπεδίωκον αὐτοὺς ταχέως μεταβαίνοντας εἰς ἄλλας μονὰς πρὸς μεγαλειτέραν εὐζωίαν. Εἰς ἐκ τῶν τοιούτων μοναχῶν ἐνεφανίσθη ἡμέραν τινὰ εἰς τὴν μνησῆν. Ἐντὸς τοῦ καλλίτερον διατηρουμένου κελλίου ἔριπεν ἄθλιον ἐγγώριον τάπητα καὶ ἀθλιότερον ἐφάπλωμα καὶ ἐνεκατέστη.

Οὐδεὶς ἐγνώριζεν αὐτόν, εἰς οὐδένα εἶπε ποτὲ τίς ἦτο. Οἱ μοναχοὶ τῆς ἐκεῖ που πλησίον εὐρισκομένης μνησῆς τοῦ Προδρόμου, οἱ φέροντες εἰς αὐτὸν ἄρτον καὶ ἄλλα τρόφιμα, τὸν εὐρίσκον πάντοτε ῥεμβάζοντα.

Δὲν ἦτο γέρον, ἐπὶ τοῦ ἐρρυτιδωμένου ὅμως προσώπου του αἱ θλίψεις, αἱ δυστυχίαι καὶ αἱ τύψεις τοῦ συνειδότος, εἶχον ἀναπληρώσει τὸ ἔργον τοῦ χρόνου. Τὸ σῶμα του ἦτο κεκυρτωμένον καὶ ἡ κόμη του εἶχε λευκανθῇ. Οἱ ὀφθαλμοὶ του ἦσαν ἐσθασμένοι. Ἦθελέ τις εὐκόλως τὸν ἐκλάβει ὡς παραφρονα. Μόνος, ἀνωθεν τῆς ἀ-

βύσσου, ἥτις πρὸ τῶν ποδῶν αὐτοῦ ἐξετείνεται καὶ ἐντὸς τῆς ὁποίας παταγωδῶς ὁ Λούσιος ἐκύλιε τὰ ρεῖθρά του, ἵστατο ὥρας ἀκίνητος, σιωπηλός, βλοσυρός, ῥεμβώδης. Ἐνδομυχὸς τις σκέψις, τύψεις-τις σκληρὰ τὸν ἐβόσκανίζεν ἀδιαλείπτως. Ἦτο νευαγός, ἀγνοῶν ποῦ εὐρίσκεται καὶ διατί εὐρίσκεται ἐκεῖ. Οἱ θελήσαντες νὰ τῷ ὁμιλήσωσιν ἀπέτυχον, διότι ἦτο σιωπηλός ὡς ὁ τάφος. Ἐξ ὧς φυτὸν μᾶλλον ἢ ὡς ἄνθρωπος, μὴ βηματίζων ἐκτὸς τῆς μνησῆς.

B'

Εἶχον παρέλθει δύο ἔτη, ἀφ' οὗτο εἶχεν ἐγκατασταθῇ ἐν τῇ μνησῇ.

Ὁ χειμὼν βαρὺς καὶ παγερός εἶχεν ἀπλώσει λευκὴν χιόον σινδόνην ἐπὶ τῶν ὄρεων. Τὰ πτηνὰ ἔπαυσαν πλέον κελεδοῦντα. Ἡ φύσις ἦτο νεκρά. Πολλάκις, ἐνθ' ὁ ἄνεμος τὰς νύκτας μυκώμενος ἀγρίως διὰ τῶν χαραδρῶν καὶ τῶν φαράγγων ἐπλήρου τρόμου τὰς καρδίαις, οὗτος, ἀψηφὼν τὸ ψῦχος, ἐξήρχετο ὡς φάσμα τοῦ κελλίου του καὶ περιεπάτει ψιθυρίζων ἀκαταλήπτους λέξεις, ὥς ὁ ἄνεμος πρέρυρεν ὡς ῥάχη.

Οἱ μοναχοὶ τὸν ἐπεσκέποντο τακτικῶς. Ἐσπέραν τινὰ εὐρὸν αὐτὸν κλινήθη.

Προσεκάλεσαν ἱατρόν, διέταξεν οὗτος φάρμακά τινα, ἀλλ' εἶπεν εἰς τοὺς μοναχοὺς, ὅτι ἡ θέσις του ἦτο ἀπελπιστική. Ἡ κακὴ δίαίτια, ἡ ἐκθεσις αὐτοῦ εἰς τὸ ψῦχος, ἡ ἡθικὴ αὐτοῦ κατὰστασις εἶχον κλονίσει τὸ σασθρωμένον σῶμα του. Πράγματι δὲ ἀπὸ ἡμέρας εἰς ἡμέραν αἱ δυνάμεις του ἐξηντλοῦντο καὶ τοῦ θανάτου ἡ σφραγὶς ἤρξατο ἐπιτιθεμένη ἐπὶ τοῦ προσώπου του. Τὴν πέμπτην ἡμέραν ἀπὸ τῆς ἀσθενείας του ἐκάλεσε τὸν μοναχόν, ὃν εἶχον ἀφήσει ἵνα τὸν περιποιῇται.

— Ἐφθασα εἰς τὸ τέρας, ἐψιθύριεν αὐτῷ ἀγωνιῶν.

— Μὴ ἀπελπιζῆσαι, πάτερ ἄγιε, εἶπεν ὁ μοναχός.

— Ἡ τελευταία ὥρα ἐσήμανεν. . . Ὁ Θεός. . .

Δὲν ἐπρόφθασε νὰ περάνῃ τὴν φράσιν, διότι βῆξ τραχεῖα τὸν ἀπέπνιξε.

— Νὰ φέρωμεν πάλιν τὸν ἱατρόν, εἶπεν ὁ μοναχός.

— Ὅχι, ὄχι! ἐκράυγασεν ὁ ἐρημίτης, ὁ ἱατρός εἶναι περιττός. . . εἶπε μόνον εἰς τὸν ἡγούμενον νὰ ἔλθῃ νὰ με ἐξομολογήσῃ. . .

— Ἀλλά. . .

— Σὲ παρακαλῶ, ἐπανελάθεν ὁ πᾶσων καταβάλλων πᾶς ἐναπολειπομένης αὐτῷ δυνάμεις.

Ὁ μοναχὸς ἔσπευσε νὰ ἐκτελέσῃ τὴν παραγγελίαν καὶ μετὰ μίαν ὥραν ἦλθεν ὁ ἡγούμενος, γέρον λευκογένειος καὶ σεβάσμιος τὴν ὄψιν.

— Ἦλθες, πάτερ μου, ἐκράυγασεν ὁ ἐρημίτης μετὰ χαρᾶς δοκιμάζων νὰ ἐγερθῇ.

— Κάθησε, τέκνον μου, τῷ εἶπεν ὁ ἡγούμενος, πῶς αἰσθάνεσαι;

— Ἀποθνήσκω! ἀπήντησεν ὁ ἀσθενής, καὶ προτοῦ ἀποθάνω θέλω νὰ ἐλαφρώσω τὴν συνειδήσιν μου καὶ νὰ τύχῃ τῆς συγγνώμης τοῦ Θεοῦ, ἂν ὁ Θεὸς συγχωρῇ ἀνθρώπους ὡς ἐμέ.

— Ὁ Θεὸς εἶναι πολυεύσπλαγχνος, εἰπεν ὁ ἡγούμενος καὶ ἔκαμε νεῦμα εἰς τοὺς ἀκολουθήσαντας αὐτὸν μοναχοὺς νὰ ἀπέλθωσιν.

Ἄμα οὗτοι ἀπῆλθον, ὁ ἐρημίτης σύρων τὸν ἡγούμενον ἐκ τοῦ φρεμάτος. . .

— Πλησίασε, πάτερ μου, τῷ εἶπε μεφώνην ἐντρομόν, πλησίασε, διότι, ὅτι, ἔχω νὰ σοὶ εἰπῶ εἶναι φρικτὸν, εἶναι ἀπαίσιον.

— Σὲ ἀκούω, τέκνον μου, ἀπήντησεν ὁ ἡγούμενος. Καὶ ἐκάθησε πλησίον του.

Ἦτο ἤδη νύξ.

Ὁ ἄνεμος μυκώμενος ἔξω ἔκαμνε τὴν θύραν τοῦ κελλίου νὰ τρίξῃ καὶ ἡ θαμβερὰ κανδύλα, ἥτις ἐκρέματο ἀπὸ τῆς ὀροφῆς, ἔχυνεν ὑπέρυθρον λάμψιν ἐπὶ τοῦ προσώπου τοῦ ἐρημίτου, ὅπερ εἶχε λάθει ἐκφρασιν τρόμου ἄμα καὶ παραφροῆς.

— Εἶμαι ξένος, πάτερ μου, ἤρξατο λέγων, καὶ κανεὶς δὲν με γνωρίζει εἰς αὐτὸν τὸν τόπον. Τὸ μέρος εἰς τὸ ὁποῖον ἐγεννήθην ἦτο μικρὸν χωρίον πλησίον τῶν Πατρῶν.

Ὁ πατήρ μου, πτωχὸς γεωργός, μόλις κατάρθωνεν νὰ μᾶς τρέφῃ. Καὶ ἐγὼ ἠκολούθησα τὸ ἔργον τοῦ πατρός μου. Ἐγενεῖα γεωργός.

Ἀπὸ πρωῒας μέχρις ἑσπέρας με τὸ ἄροτρον καὶ τοὺς βόας εἰργαζόμενον εἰς τοὺς ἀγρούς καὶ μόλις ἐζῶμεν.

Εἶχον μάθει ὀλίγα γράμματα, ἅτινα με ἐδίδαξεν ὁ ἐρημέριος τοῦ χωρίου, καὶ ὁσάκις ἠδυνάμην ἐμελέτην, καίτοι γεωργός, ὅσα βιβλία εὐρίσκον οὕτω κατάρθωσα καὶ πῶς νὰ ἀναπτυχθῶ.

Ἀλλὰ τί νὰ σοὶ εἰπῶ, πάτερ μου, ἡ ζωὴ αὕτη τοῦ χωρίου δὲν με νυχαρίσκει. Δὲν ὁμοιάζον τοὺς ἄλλους ἀδελφούς μου καὶ ὅταν τὸ ἑσπέρας, κεκμηκὼς ἐκ τῆς ἡμερησίας ἐργασίας, ἐπέστρεφον καὶ ἐκάθημην παρὰ τὴν πυρὰν τῆς πατριῆς μου καλύβης, ἀντὶ νὰ ἦμαι εὐθυμὸς ὡς αὐτοί, ἡμῖν πάντοτε σκυθρωπός, ὀλιγόλογος.

Ἦσθονόμην ἐν ἐμαυτῷ δύναιμι, ἥ τις μοὶ ἐφαίνετο, ὅτι εἰς τοὺς ἄλλους δὲν ἐνυπῆρχε καὶ ἥτις ὅμως ἀπώλλυτο.

[Ἐπειτα συνέχισεν].

A. Π. Γ.

ΓΝΩΣΤΟΠΟΙΗΣΙΣ

Χάριν τῶν ἐνεκα τῆς ἐπιστρατεύσεως ἀναγκασθέντων νὰ διακόψωσι τὴν ἀνάγνωσιν τῶν «Εκλεκτῶν Μυθιστορημάτων», ὑπεβιβάζομεν τὴν τιμὴν τῶν προηγουμένων φύλων εἰς λεπτὰ 10 ἑκατον ἀντὶ τῆς ὥρισμένης εἰκοσαλέπτου.

Φύλλα πωλοῦνται ἐν τῷ γραφείῳ ἡμῶν, εἰς δὲ τὰς ἐπαρχίας καὶ τὰ ἐξωτερικὸν παρὰ τοῖς ἡμετέροις ἀνταποκριταῖς. Ἀποστέλλονται ἀπ' εὐθείας καὶ πρὸς πάντα αἰτοῦντα καὶ προκαταβάλλοντα τὸ ἀντίτιμον εἰς γραμματόσημα ἢ ἄλλως.